

- 12 -

ČESKÁ REPUBLIKA - OKRESNÍ SOUD PRAHA-VÝCHOD

Na Poříčí 20/1044, 112 97 Praha 1

tel. 221 729 311 fax.: 257 005 060

e-mail: podatelna@osoud.phav.justice.cz, ID datové schránky: zyaabwu

NAŠE ZNAČKA: 43 Si 17/2022

VAŠE ZNAČKA: ///

VYŘIZUJE: XXXXXXXXXXX

DNE: 24. ledna 2022

e-Lectum, s.r.o.

Vážení,

ve shora uvedené věci zasíláme požadované rozhodnutí sp. zn. 7C 500/2014 v anonymizované podobě.

S pozdravem

Mgr. Jana Stejskalová
předsedkyně Okresního soudu Praha – východ

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Okresní soud Praha-východ rozhodl justiční čekatelkou Mgr. Adélou Homolovou ve věci

žalobkyně: Československá obchodní banka, a.s., IČO 00001350
sídlem Radlická 333/150, 150 57 Praha 5
zastoupená advokátem Mgr. Peterem Olejářem
sídlem Vinohrady 794/45, 639 00 Brno

proti

žalovaným: 1. [jméno] [příjmení], [datum narození]
bytem [adresa]
2. [jméno] [příjmení], [datum narození]
bytem [adresa]

o zaplacení 47 699,56 Kč s přísl.

takto:

- I. Řízení, jímž se žalobkyně domáhala vůči 2. žalované zaplacení částky 47 699,56 Kč, se zastavuje.
- II. Ve vztahu mezi žalobkyní a 2. žalovanou žádný z účastníků nemá právu na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou zdejšímu soudu dne 28. 7. 2014 domáhala uložení povinnosti žalovaným, aby jí společně a nerozdílně zaplatili částku 47 699,56 Kč s příslušenstvím.
2. Vůči 1. žalovanému bylo rozhodnuto částečným rozsudkem zdejšího soudu ze dne 16. 5. 2016, č. j. 7 C 500/2014-95, který nabyl právní moci dne 9. 8. 2016. Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 3. 12. 2015, č. j. [insolvenční spisová značka], byl zjištěn úpadek 2. žalované a bylo povoleno řešení úpadku oddlužením. Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 5. 4. 2016, č. j. [insolvenční spisová značka], soud schválil oddlužení plněním splátkového kalendáře. Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2021, č. j. [insolvenční spisová značka] vzal soud na vědomí splnění oddlužení 2. žalované a osvobodil ji od placení pohledávek zahrnutých do oddlužení v rozsahu, v němž nebyly dosud uspokojeny.
3. Podáním ze dne 30. 6. 2021 vzala žalobkyně žalobu vůči 2. žalované v plném rozsahu zpět.
4. Podle ustanovení § 96 odst. 1 a 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v účinném znění (dále jen, o. s. ř.), může žalobce (navrhovatel) vzít za řízení zpět návrh na jeho zahájení, a to zčásti nebo zcela. Je-li návrh vzat zpět, soud řízení zcela, popřípadě v rozsahu zpětvzetí návrhu, zastaví.
5. Dle ustanovení § 96 odst. 3 a 4 o. s. ř. dojde-li ke zpětvzetí návrhu dříve, než začalo jednání, nemusí soud zjišťovat stanovisko ostatních účastníků ke zpětvzetí návrhu.
6. V projednávané věci žalobkyně vzala svůj návrh na zahájení řízení vůči 2. žalované v celém rozsahu zpět, a to před prvním jednáním ve věci. Soud proto řízení vůči 2. žalované zastavil.
7. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud tak, že žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal. V řízení bylo zjištěno, že žalobkyně vzala žalobu zpět z důvodu, že 2. žalovaná byla rozhodnutím insolvenčního soudu dle § 414 zák. č. 182/2006 Sb., insolvenční zákon (dále

jen „IZ“ nebo „insolvenční zákon“), osvobozena od placení pohledávek, přičemž v důsledku tohoto rozhodnutí se z pohledávky žalobkyně stala naturální obligace, jejíž splnění nemůže vůči dlužníku autoritativně vynutit. Na základě těchto důvodů dospěl soud k závěru, že je namíste aplikovat § 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř., když dovedl, že žaloba byla důvodně podána a vzata následně žalobkyní zpět pro chování 2. žalované. Žalobkyni tak dle § 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř. vzniklo právo na plnou náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Soud se však dále zabýval tím, zda lze s ohledem na § 414 insolvenčního zákona 2. žalované uložit povinnost zaplatit náklady řízení.

8. Nárok na náhradu nákladů řízení má základ v procesním právu a vzniká teprve na základě pravomocného rozhodnutí soudu, které má v tomto směru konstitutivní povahu (k tomu srov. Stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 17.6. 1998, uveřejněné pod číslem 52/1998 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, bod XXXVII. stanoviska)). Rozhodnutí o nákladech řízení (nárok na náhradu nákladu řízení) je totiž jako procesní nárok zpravidla závislé na rozhodnutí ve věci samé; v takovém případě pak platí, že nenabude-li rozhodnutí ve věci samé právní moci, nelze hovořit ani o vzniku práva na náhradu nákladů řízení. Proto pohledávka z titulu práva na náhradu nákladů řízení před soudem zpravidla vzniká (na rozdíl od hlavního závazku, jenž byl předmětem soudního řízení) po právní moci rozhodnutí ve věci samé (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 7. 2004, sp. zn. 32 Odo 529/2003 nebo rozsudek téhož soudu ze dne 27. 9. 2007, sp. zn. 29 Cdo 238/2007).

9. V rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 24. 11. 2010, sp. zn. 29 Cdo 3509/2010, publikovaném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod pořadovým č. 63/2011, Nejvyšší soud vyslovil závěr, že rozhodnutí vydané podle § 414 odst. 1 insolvenčního zákona, jímž insolvenční soud osvobodí dlužníka od placení pohledávek v rozsahu, v němž dosud nebyly uspokojeny, nezbavuje povinnosti k úhradě těchto pohledávek dlužníkovým věřitelům ani ručitele, ani jiné osoby, které měly vůči dlužníku pro tyto pohledávky právo postihu. Pohledávka, na kterou se vztahuje rozhodnutí o osvobození dlužníka od placení, vydané podle § 414 odst. 1 insolvenčního zákona, v neuhrazeném rozsahu nezaniká, v soudním či jiném řízení ji však již nelze věřiteli přiznat; ve vykonávacím řízení má taková pohledávka stejný režim, jako promlčená pohledávka.

10. Má-li sama pohledávka, která byla předmětem řízení, režim jako promlčená pohledávka, tj. jako naturální obligace, pak je v souladu s dlouhodobou judikaturou Nejvyššího soudu závěr, že stejný osud pohledávky sdílí i její příslušenství, tedy je-li naturální obligací jistina, pak je naturální obligací i její příslušenství. Například v rozsudku ze dne 6. 11. 2007, sp. zn. 21 Cdo 3477/2006, Nejvyšší soud dospěl k závěru, že "povinnost platit úroky a úroky z prodlení nemůže trvat déle, než trvá závazek hlavní. Splněním dluhu (závazku) nebo jeho zánikem z jiného důvodu zaniká (končí) také povinnost platit úroky a úroky z prodlení jako vedlejší (akcesorický) závazkový právní vztah; zůstává tu jen povinnost zaplatit dospělé úroky a úroky z prodlení. Dojde-li k promlčení hlavního závazkového právního vztahu, nemůže se takový právní následek uplynutí času nevztahovat k závazku vedlejšímu (akcesorickému)".

11. Za této situace dospěl soud k závěru, že je namíste o náhradě nákladů řízení rozhodnout tak, že žádný z účastníků řízení nemá právo na jejich náhradu, ostatně obdobný případ byl řešen naposledy v usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 8. 2018, sp. zn. I. US 2730/18, kdy v tam posuzovaném případě rovněž nalézací soud nepřiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení a toto rozhodnutí bylo shledáno ústavně konformním.

12. Soud tedy uzavírá, že náklady řízení vznikají až pravomocným rozhodnutím o jejich přiznání, náklady řízení mají povahu příslušenství pohledávky, ohledně níž se řízení vede. Před okamžikem vzniku nároku na náhradu nákladů řízení nelze takový nárok přihlásit do insolvenčního řízení ani jako pohledávku vázanou na splnění odkládací podmínky (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2015, sp. zn. 29 ICdo 62/2014, publikovaný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod pořadovým číslem 85/2015). Pohledávka, na kterou se vztahuje rozhodnutí o osvobození

dlužníka od placení, vydané podle § 414 odst. 1 insolvenčního zákona, nezaniká, v soudním či jiném řízení ji však již nelze věřiteli přiznat. Dle názoru soudu je nutno stejný důsledek vztáhnout i na veškeré příslušenství takové pohledávky, tj. i na náklady řízení vedeného o takové pohledávce, a to i na ty, které doposud nebyly soudem konstituovány (nenabylo právní moci rozhodnutí o jejich přiznání), vztahují-li se k jistině, jenž má v důsledku rozhodnutí dle § 414 insolvenčního zákona povahu naturální obligace. K zaplacení takových nákladů řízení pak nelze insolvenčního dlužníka osvobozeného od placení pohledávek zavázat. Rovněž v rozsudku ze dne 31. 3. 2015, sp. zn. 29 ICdo 62/2014, dospěl Nejvyšší soud k závěru, že, na příslušenství pohledávky, která je nebo měla být přihlášena do insolvenčního řízení, se vztahuje osvobození podle § 414 odst. 1 insolvenčního zákona bez zřetele k tomu, že jde o příslušenství tvořené nárokem na náhradu nákladů řízení vedeného o pohledávce za trvání oddlužení u nalézacího soudu, přiznaným věřiteli v době, kdy jej již nelze přihlásit do insolvenčního řízení.“ Právo na náhradu nákladů řízení proto nelze žalobkyni přiznat. Soud tedy rozhodl tak, že ve vztahu mezi žalobkyní a 2. žalovanou nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. (výrok II.)

Poučení:

Proti tomuto usnesení je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím Okresního soudu Praha-východ.

Praha 30. června 2021

Mgr. Adéla Homolová
samosoudkyně

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 12.8.2021. Doložku právní moci vyznačila dne 24.1.2022 XXXXXXXXX.